

קוסטין בעצם גרושה ממנו. השניים התגרשו ימים ספורים לפני גזר-הדין. בבית-המעצר הסתבך קוסטין בעבירה נוספת, והוגש נגדו כתב-אישום נוסף. לדיכוי התביעה ניסה קוסטין להדיח לעדות-שקר כמה אסירים שישבו כמעצר עם אילן מרגלית. הוא הועמד גם על כך לדין, יחד עם שותפו למישרה, עורך-הדין ז'אן שכטר. נורית, אשתו של קוסטין, הומנה לחקירה על העדות שמסרה כאילו היא אשתו. בעוד שכבר היתה גרושה ממנו.

שורה של עורכי-דין הסתכבו השנה בעברות פליליות שונות, החל בעורך-הדין שימרון חרמון, שהורשע ברצח, וכלה בעורך-הדין צבי סער, שהוחשד בסחר-בהרואין וזיוף-דולארים. עורכי-דין נוספים נעצרו כאשמות של קבלת משכני תאות במירמה באזור באר-שבע, ובשופות לזיופים בפתח-תקוה לגבי קרקעות הגדה. גם שלושה טוונטים למישפטים נעצרו לאחרונה.

אלכסנדר קוסטין: עדות האשה

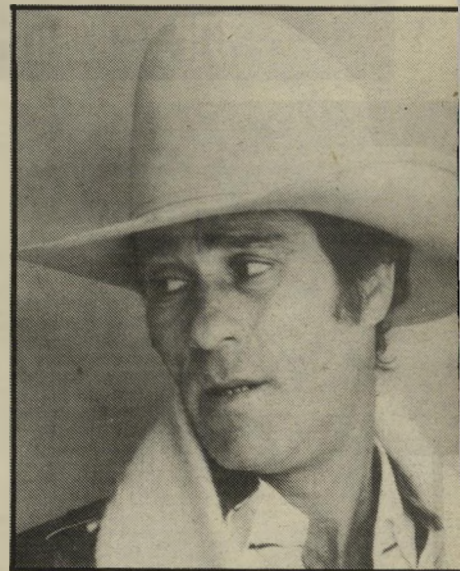
בחדש של סחיטה באיומים, על רקע גניבת קלטות וידאו.

טבת: טעות של שופט

בלנו מצפים משופטים שלא יטעו לעולם. אולם, גם שופטים הם בני-אדם, ומפעם לפעם הם טועים. בדרך-כלל מתקנת טעות כזו עלידי בית-המשפט העליון, ולא נגרם נזק גדול. השנה התגלתה טעות מישפטית נדירה, בפסק-דין של השופט אריה אבנארי. השופט המחוזי דן במישפטם של שלושה צעירים, שנאשמו בסחיטה באיומים מצורך בשם שלמה עייש. הם נאשמו כי עשו לצורך מישפט של העולם-החתון והחליטו לעקל את מכונתו.

בפסק-הדין קבע השופט אבנארי, כי הוא מרשיע את השלושה, וציין שאחת הסיבות להרשעה היא שהסניגוריה לא הביאה את עד הראייה היחיד, דויד נגרין, לבית-המשפט. כאשר קרא השופט את פסק-הדין, חוורו פניהם של הסניגורים, נתן וייס וציון אמיר. הם זכרו היטב כי ערה-הראיה הופיע בבית-המשפט כערה-גנה, ועדותו נרשמה בכתב-ידו של השופט על פני 16 דפי פרוטוקול.

לאחר שהתגלתה הטעות, ביקשה התביעה מהסניגורים להסכים לתיקון פסק-הדין. הם היו מוכנים לכך, אבל כתנאי שהנאשמים יזכו. אבל לכך לא הסכימה התביעה. השופט גזר על הנאשמים עונש של תשעה חודשי-מאסר, מהם שלושה חודשים בפועל, וסירב לרדות את ביצוע גזר-הדין עד לאחר הערעור. הסניגורים עירערו לבית-המשפט העליון והעירעור התקבל. שופט בית-המשפט העליון ביקש מהתובעת לקבל את הסכמתו של פרקליט המדינה לזיכויים של הנאשמים, כדי שלא יהיה צורך לכתוב פסק-דין, שבו יביעו את דעתם על הטעות. ואומנם, בתוך זמן קצר נתקבלה הסכמת המדינה לזיכוי.

דויד נגרין: 16 דפי עדות

בבית-המשפט העליון התברר כי אחד משלוש הנאשמים נעצר בימים אלה בצרפת, כחשוד בסחר הרואין. אך חשיבותו של מישפט זה והיפירסום שנעשה לו — הם כדי למנוע בעתיד טעויות ושגיאות של שופטים.

שבט: שרון — "טיים"

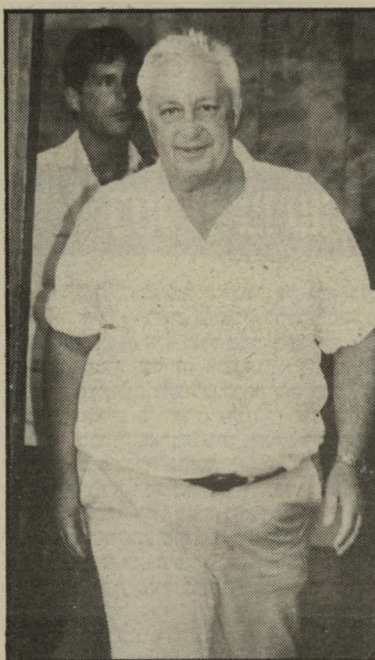
המישפט הוגש עלידי השר אריאל שרון בנייר-דף, אבל תוצאותיו כוונו לירושלים. 50 מיליון דולר תבע אריאל שרון מהשופט טיים בבית-המשפט בארצות-הברית. בעילה שזה הוציא ריבתו רעה והכפיש את שמו.

חברי-המושבעים היה צריך להחליט כשלוש נקודות, האם שיקר טיים כאשר קבע בכתבתו כי ברוח הסודי של ועדת-כהן נאמר ששרון נפגש עם מישפחת ג'מיל, אחרי רצה בשיר, ודיבר איתם על נקמה. המושבעים קבעו כי טיים אומנם שיקר בנקודה זו. חברי-המושבעים קבעו כי היתה בכך משום פגיעה בשרון.

אולם המושבעים גם קבעו כי פירסום זה לא נעשה בנזק, ועל כן לא יזכו את שרון בסכום-התביעה העצום שדרש.

שני הצדדים הצהירו מייד אחרי פסק-הדין כי יצאו מנצחים. שרון הרגיש את העובדה כי טיים נתפס כשקר, וטיים הרגיש את העובדה כי לא היה מצידו זדון.

נראה כי העניין טרם הסתיים. פרקליטו של שרון, עורך-הדין דב וייסגלס, הגיש תביעת דיבה נגד טיים גם בבית-המשפט בתל-אביב. מאחר שחוקי-הדיבה בישראל שונים מאלה של ארצות-הברית, מקוה התובע לזכות במישפט בישראל. על פי חוקי-הדיבה בארץ אין צורך בהוכחת-זדון

אריק שרון: הכוונה — ירושלים

מצד המפרסם. עורך-הדין וייסגלס טוען כי תשדכותיהם של המושבעים במישפט בנייר-דף מספיקות כדי ששרון יזכה בישראל. המישפט נפתח בימים אלה. בסערה המישפטית נשכח כמעט כליל כי

גאל לביב, עיתונאי נודע, שהוא גם בעליו של הירחון מאה — חדשות המיטרה. הועמד לדין בבית-המשפט המחוזי בתל-אביב, בעבירות רבות של סחיטה, רשימת האנשים המרפיעים בכתב-האישום, כמתלוננים שנשחטו על-ידי לביב, היא מרשימה ביותר. החל מבצלאל מיורחי, שמואל פלאטורשון, שלום-אהרון גניש ועד אנשי-העסקים איתן אבניאון, זאב קריב והמיליארדר שאול אייזנברג. התובע, פרקליט מחוז תל-אביב, אהרון שדר, ייחס ללביב, בנאום-הפתיחה שלו, ררכים שונות של סחיטה. הוא טען כי לביב פיתה אנשים או שידל אותם לפרסם בעיתונו מודעות בתשלום, למרות שלא היה להם כל עניין מיסחרי בפירסום כזה.

הסניגור, יצחק סגל, הרגיש מתחילת המישפט

אדר: מישפט העיתונות

המישפט מבוסס על מילחמת-לבנון ועל טבח צברה ושאתילא. הגורל הזכיר זאת בצורה אירונית, כאשר ממשלת-ישראל החליטה על נסיגה מלבנון שעות מעטות לפני מתן פסק-הדין בנייר-דף.

שהפכו מייד לכותרות בעיתונים. שמות של מפכ"לים לשעבר, קצינים בכירים וקציני מיש"טרה הועלו ברמזים קשים לשחיתות ופשיטת-רגל מוסרית.

כאשר ביקש הסניגור, עם תום עדויות התיביעה, לכטל כמה אישומים משום שאין להשיב לאשמה, קבע השופט אורי שטרומן תקדים מישפטי. הוא אמר כי איננו יכול לקבוע החלטה כזו בשלב זה, מכיוון שיהיה בכך משום מתן פסק-דין מוקדם, שבו יביע את דעתו על המשך המישפט.

היתה זו שנה קשה מאוד לעיתונות הישראלי. עיתונאים וצלמי טלוויזיה הוכו בעפולה בעת ההתפרעויות שם, פוליטיקאים היכו צלמים

יגאל לביב: רשימת-מוזכרים מרשימה וסקופים לעיתונות

ועיתונאים בעת ועידת מפלגה, וטרי קולק, ראש עיריית-ירושלים הכריז: "לעזאזל עם העיתונות!" אם ימצא לביב אשם, יוסיף הדבר ללא ספק שמן על מרות השינאה לעיתונות הישראלית.

את קורה-הגנה שלו. לדבריו, מתנכלת המיטרה ללביב, מכיוון שהוא עיתונאי לוחם, המגלה שחיתויות גם בתוך המיטרה, ואיננו מרפה ממנה. במהלך הקיחתם של העדים התגלו סקופים

ניסן: רצח אלטרוביץ — טעות הכרקליטות

יל בן-גל, שביית-המשפט כתב עליו רכרים קשים ביותר, כמעט שזוכה מאשמת-רצח הברוקר יעקב אלטרוביץ. בגלל טעות מישפטית של התביעה הכללית, מישפטם של שני בני-הטובים התל-אביביים, גיל בן-גל ורונן שגיא שני, העסיק את בתי-המשפט כמעט שלוש שנים. הרצח שבו הואשמו היה נועז, אכזרי ולכאורה חסר-סיבה. במהלך העדויות במישפט התברר כי השניים, ילדי-משמנת תל-אביביים, עסקו בפריצות, גניבות וסמים.

כאשר נעצרו, הצליחה המיטרה לשכור את רונן שגיא, והוא סיפר על הרצח והפליל את גיל בן-גל. כאשר הוגש כתב-האישום, צורפו שני הנאשמים בכתב-אישום אחד. הדבר היה אומנם מוצרך מבחינת החיטובן בזמן ובכוח-אדם למרינה, אך התובעת ופרקליט-מחוז תל-אביב, עורך-הדין אהרון שדר, לא ראו את הנולד. למרות שנרמז להם כבר באמצע המישפט כי ייתכן מאוד שרונן יסרב להעיד נגד חברו בבית-המשפט, ובכך ימנע מבחינה מישפטית את קבילותה של העדות שמסר במיטרה, לא שינתה הפרקליטות את מהלכה. לוא היתה מפרידה את הריון, אפילו בשלב זה, היתה יכולה לגמור קודם את מישפטו של שגיא, ולהזמינו אחר כך כעד נגד בן-גל. במקרה זה היתה יכולה להשתמש בעדות שמסר במיטרה, ולהבטיח גם את הרשעתו של בן-גל. הפרקליטות התעקשה ולא הפרידה בין ה-מישפטים עד הסוף.

גיל בן-גל: עירעור